

Американські імперіалісти побудували великий військовий аеродром в Сулі (Норвегія). Щоб одурити громадськість, вони твердять, ніби цей аеродром призначений для того, щоб у Скандинавію могли прилітати з Америки артисти і інші діячі культури. (3 газет).

«АРТИСТИ» ПРИЛЕТІЛИ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ПЕРЕЩЬ

№ 3. КИЇВ, ЛЮТИЙ 1953 р.

РІК ВИДАННЯ XIII

ЦІНА 1 КРБ.

К. БАСЕНКО

ПРО РОЗЛУКУ

Статура! Вид! Усмішка кисла!
Не стіл письмовий — стадіон!
Наламарі, як бастион,
І дво metroва спинка крісла.
Дві секретарки в кудельках.
«Бразди правління» — у руках.

Ну, словом, наш Хома Петрович
Пробравсь в контору «Плодоовоч»,
Щонайбільшим став цабе.
«Дас команди», «натискає»,
«Розносить», «тисне», «обіцяє»,
Та все...
гребе, гребе, гребе!..

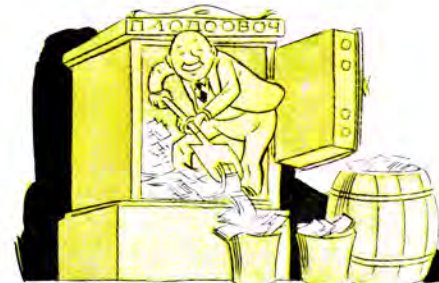
Гребе капуста й помідори,
Потроху точить кислий сін.
Дивись — і дачу чоловік
Воздвиг за містом дуже скоро.
А що вже жіночку одяг —
Не жінка, а універмаг.

Поначіпля на себе густо
На тисяч тридцять воднораз:
Атлас, алмаз, рубін, топаз,
Ще й шляпа зверху — мов капуста!..

Отак собі Хома Петрович
Доїв контору «Плодоовоч»
І на надоснім розсолі
«Сімейне щастя» будував,
Товстішав, гроші рахував,
Аж б-бах! — прийшли із Держконтролю.

Хома Петрович покрутився,
Як муха в ющці, і знітився.
Не відбрехався, «погорів» —
І... сів.

А жінка й нині гірко плаче
Не десь там, а... на «власній» дачі.
Така печаль, така печаль,
Що вкоротити може віку,
Вона ж в розлуці з чоловіком...
А жаль!

Від ПЕРЦЯ

Лист Менделєві Ноевичу ЛАНДО, Мордкові Ароновичу ВАЙСМАНУ
та дванадцятьом іншим, которі і т. д. і т. ін.

Здоровенські були, Менделю Ноевичу, Мордку Ароновичу та дванадцятьом інших, которі, як і ви, трудяться на ниві нашої мотоциклетної промисловості на Київському мотоциклетному заводі, ніяк не зупиняючися на досягнутому.

З мотоциклетним вас привітом!
Як живеться, як працюється?

Скажіть, прошу я вас, дуже трудно, закінчивши сільськогосподарський інститут чи технікум, працювати в мотоциклетній промисловості?

Я питаю не про те, як після закінчення сільськогосподарського вузу влаштуватися чи на мотоциклетному заводі чи навіть акушеркою, це, я знаю, не трудно: там дядя, там тьотя, там дідуся, там бабуся, там братишка, там блатишка, там завкадрами, а на Київському мотоциклетному заводі ще й секретар парторганізації О. М. Волчков, — чи поодинці, чи гуртом, дивись, і влаштують, і держать, та так держать, що ні райкоми, ні обкоми вирвати не можуть...

Кріпко оберігають вас усіх, як незамінних спеціалістів у мотоциклетному виробництві.

Молотовський райком партії (Київ) ризикнув був направити вас працювати там, де вам належало працювати (в сільському господарстві), — куди там?! Він запропонував вам з'явитися до сільськогосподарського відділу обкому партії, щоб там оформитися... З вас 10 чоловіка — члени партії, а з'явилося тільки троє... Та й ці троє, на пропозицію обкому, не пішли до обласного управління сільського господарства! Ні! Ні!

Зразу всі похворіли!

Та так кріпко похворіли, що ви, Менделю Ноевичу, зчурнули в командировку аж в Ірбіт

(Свердловська область) аж до 29 січня 1953 року, а ви, Мордку Ароновичу, так захворіли, що 24 грудня і до райкому партії не в силах були з'явитися, і тільки аж через два дні (26.XII-52) теж махонули в Ірбіт мало не на цілий місяць...

Що воно за Ірбіт такий, що ви туди тікаєте, щоб з Києва на роботу по своїй спеціальності не їхати? Не Ірбіт, а просто всіх скорблячих радість...

Одне слово викрутилися...

Ну, ще раз кажу, що це я, більш-менш, розумію.

А от мені дивно, як, приміром, закінчивши сільськогосподарський інститут, можна бути старшим інженером-технологом (Ландо, Гехт), начальником цеху (Володарський), старшим інженером-конструктором (Вшивков) і т. д. на мотоциклетному заводі?

Дозвольте вас трішки проєкзаменувати.

Скажіть, будь ласка:

— Який вегетаційний період у переднього колеса в мотоциклі?

Або:

— На яку глибину треба орати під карбюратори і чи можна комбайнами косити урожай коробки швидкостей?

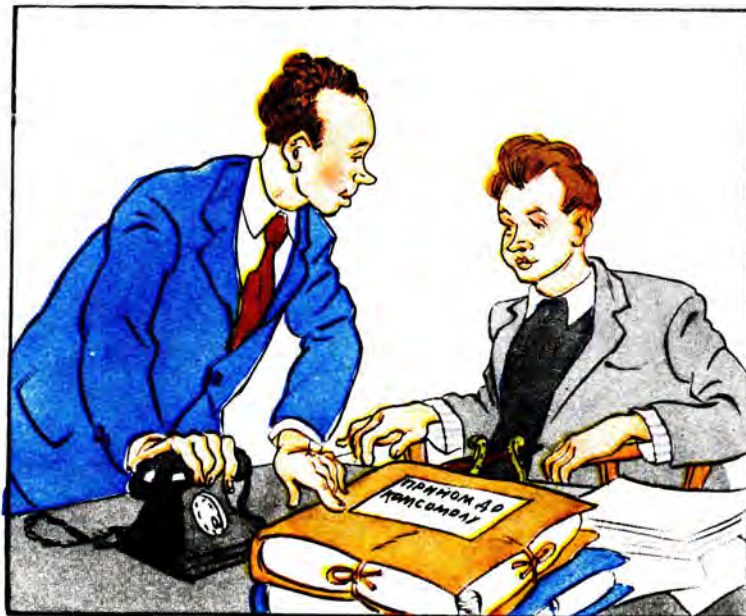
Я гадаю, що ви, як мото-агрономи, всі ці питання — раз-два! — і на відмінно!

Бажаю вам у житті третьої швидкості і інших всіляких радіаторів та карбюраторів в ушільні строки і на високому агротехнічному рівні.

Ходіть здорові (із заводу)!

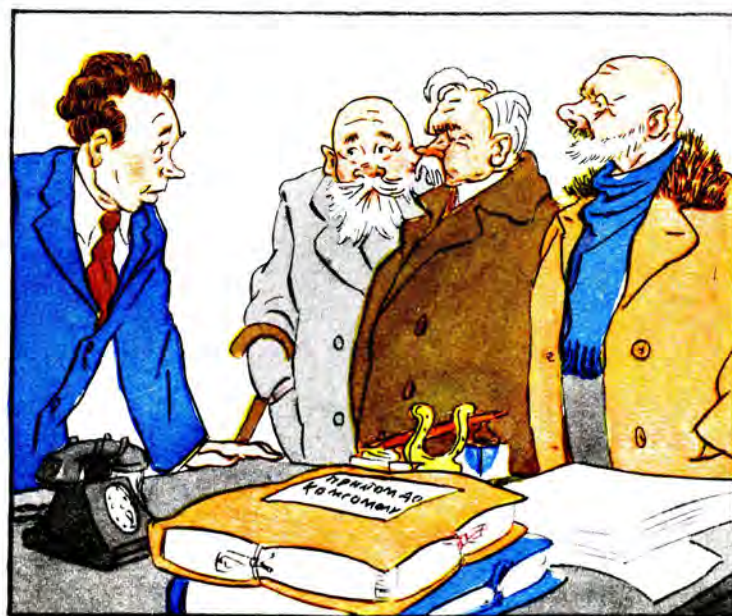
Од усього серця.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА

— Час уже викликати хлопців і розглянути їхні заяви.

У деяких організаціях ЛКСМУ дуже повільно розглядають заяви про прийом до комсомолу.

Викликали...але розглядати заяви було вже пізно.

Мал. С. САМУМА

— Неприємна новина, Лорочко, мене викликають до прокурора.

— Так чого ти хвилюєшся? У тебе ж скрізь свої люди сидять?

— То ж то й горе, що вони вже сидять...

СУХІ СТАВКИ

Рідко кому щастить вийти сухим з води. Та все ж такі щастять. До числа таких щасливців належать начальник Ворошиловградської обласної контори «Меліоводбуду» т. Шабельников, головний інженер т. Савостін і завідувачий проектним бюро т. Підкопаєв.

За договором з колгоспом імені Кагановича, обласна контора «Меліоводбуду» зобов'язалася виконати всі проектно-розвідувальні роботи по спорудженню двох великих ставків.

Почали працівники контори з розвідки надр колгоспної каси. Після того, як на рахунок контори надійшла кругленька сума, там приступили до проектування.

Виготовляли проект. Розпочалося будівництво ставків.

Два роки тривало воно. Протягом цих двох років колгосп витратив понад 82 тисячі карбованців.

Зате навесні 1952 року, коли ставки були заповнені водою, в уяві колгоспників почали вималюватися чарівні картини: на ставках плаває безліч гусей, ка-

чок, а риби — веслом не повернеш...

Минуло 20 днів і... ставків не стало. Безслідно зникли. Наче крізь землю провалились.

Почали їх розшукувати і виявилось, що ставки справді зникли під землею, тільки не провалились вони, а просочились.

Люди тепер дивуються: — Невже не було глибинної розвідки?

Була. І вели її спеціалісти з «Меліоводбуду». Але заглиблювались вони в основному тільки в колгоспну касу.

Почав колгосп розшукувати винуватців, які повинні відшкодувати збитки. Звернулися до «Меліоводбуду». Мовчить начальник контори т. Шабельников, язика проковтнув головний інженер т. Савостін, набрав повен рот води завідувачий проектним бюро т. Підкопаєв.

Напроекували на чужу голову і вискочили сухими з води!

А. ЖУРАВЛЬОВ,
секретар парторганізації.

Ново-Псковський район,
Ворошиловградської області.

БРАТИ—МАЙСТРИ ПОТЯГТИ

Чи любить науку Павло Мартинович Поліщук? Хто його знає. Можна тільки догадуватись, що він таки любив її колись. Бо інакше, як би він став селекціонером? Хто б йому довірив відповідальну посаду директора Сталінської селекційної овочево-картопляної станції?

Тепер же видно, що любов до науки відійшла у Павла Мартиновича на далекий задній план. Бо любов, як відомо здавна, — не картопля, її не викинеш у вікно, а Павла Мартиновича якраз більше всього цікавить картопля. І насамперед та картопля, яку можна викинути на базар. Вся діяльність цього мужа науки останнім часом крутилася саме навколо такої картоплі, навколо саме таких овочів взагалі.

Тому ми й не будемо торкатись питання, як і чим збагатив овочівництво Павло Мартинович. Він менш за все думає про це. Розповімо краще, як і чим збагатило овочівництво Павла Мартиновича. Тут є про що розказати.

Сам Павло Мартинович любить похвалитися своїм добром, любить ошелешити щедрістю і своїх начальників, і колег. На всю широчінь розкрив він свою широку натуру під час торішньої наради, яка відбулася на селекційній станції. Для учасників наради, серед яких було чимало і працівників Міністерства сільського господарства УРСР, він улаштував бучну вечерю на шістдесят персон. Кожен з бенкетуючих умовів тоді в середньому по 15—20 кілограмів картоплі і не менше помідорів. Це, звичайно, не означає, що Павло Мартинович частував гостей самим тільки вінегретом. Ні, стіл був напрочуд багатий і різноманітний. Але для того, щоб після бенкету зійшлися кінці з кінцями, довелося щедрому директорові викинути на ринок тонну картопельки і не менше помідорів.

Особливо весело почував себе на тій трапезі братик директорів — завідувачий декоративним відділом станції Олексій Мартинович Поліщук. До третіх півнів виводив він улюблену пісню, вихвалявся, аж захлинався:

«Посіяв я огірочки близько над водою!..»

«Ростить, ростить, огірочки!» — директивоподібними басами гули працівники міністерства, зовсім не цікавлячись, що за огірочки посіяв декоратор і над якою водою посіяв їх... А поцікавитись варто було!

Десь ще на ранній весні-провесні минулого року Павло Мартинович вивів свого співучого братика в чисте поле і сказав йому:

— Біжи до ставка. Скільки обжиши — стільки й твоєї землі!

Побіг братик-декоратор по землі немірній. Біг, біг, стрибав-стрибав, — все йому здавалося мало. Добігався, розповідають, до того, що задихався, захекався, скинув шапку, кинув уперед і гукнув: «І це моє!». Та й упав сердешний... Вибігав Олексій Мартинович собі добрячу садibu — на два гектари. І почав розводити на тій землі «декорації» для спекуляції. Розводить квіти і продає... Садить овочі, збирає — і продає. У ставку ловить рибку, косить сіно для корівки, живе-поживає та на бенкетах «Огірочки» співає...

З землею станції Павло Мартинович поведився, як з своєю власною. Не минув він своєю щедрістю і себе самого: захопив під город добрячий шмат землі на поливі, насіяв і насадив на ньому всякої всячини, мовбрав вісімнадцятитонний врожай і заховав усе в льох, — продам, мовляв, коли подорожчає, матиму грошки «на чорний день»... Зі своїм родичем Павло Мартинович привласнив чотири з гаком гектари землі. Стоячи обома ногами на чотирігектарному «науковому» ґрунті, цей хапуга від науки задобрював своїх начальників, замазував їм очі і примудрився завоювати славу «добрного хазяїна» і — «досвідченого селекціонера». Розповідають, що на станцію приїжджав відповідальний працівник обласної прокуратури Тищенко. І, кажуть, вивів його Павло Мартинович на широке роздолля, як брата рідного, і сказав:

— Біжіть! Скільки обжи́те — ваша земля...

Юрист нібито й біг дуже довго, але так повільно, що одержав собі під індивідуальний город всього 15 сотих гектара. Малувато, звичайно, але цього виявилось достатньо для того, щоб у прокуратурі не помітили витівок щедрого за рахунок держави селекціонера. Там не помітили не тільки базарних «дослідів» Павла Мартиновича. Прокуратура загубила з поля зору і колишнього головного бухгалтера станції Борисенка. За темні комбінації цього головбуха давно вже знято з роботи. Сам директор станції у наказі написав: «Віддати до суду», але у Борисенка жодна волосина з голови не упала. Розгулює він на волі, та ще й погрожує.

— Я вам, — каже, — не картоплина, мене не посадите! А посадите, то й самі зі мною сядете...

...Міністерство сільського господарства УРСР давно вже знає про все, що Поліщук виробляє на станції. Воно послало туди цілу комісію для розслідування. Довгенько комісія трудилася, але так і не розплутала клубка до кінця. Довелося згодом послати ще й другу комісію. Після довгих і тугих міркувань і розмірковувань у Міністерстві прийшли до висновку: далі Поліщукові на станції залишатися не можна. І почали підшукувати кандидатуру на його місце. Минула осінь, вдарила зима, а кандидатури — нема... І не видно.

Не видно у міністерстві справжньої непримиренності до любителів навиватися за рахунок держави!

Г. ПАВЛЕНКО.

ОДИН — У ДВОХ ЛИЦЯХ

Що таке суха консервація?
Не приховуючи, розкажемо все, що нам про неї узнати пощастило.

Головне управління пивоварної промисловості УРСР має в Донбасі шахту № 16. І хоч непоказна вона собою, а все ж таки клопоту завдає чимало: то нове устаткування потрібне, то кріпильного лісу невістачає, то ще чогось немає...

— А чого це ми з нею морочитись будемо? — сказали якось в Укрголовпиви. — Ми сидимо у Києві, а шахти десь аж у Донбасі. Не близький світ! Накажемо Сталінському міжобласному пивтрестові, щоб він нею керував. Йому ближче!

Одержавши розпорядження Укрголовпива, директор Сталінського пивтресту т. Баранов у свою чергу сказав:

— Ми сидимо у Сталіно, а шахта десь аж у Ровеньківському районі, Ворошиловградської області. Накажу я Ровеньківському пивзаводові, щоб він нею керував. Йому там зовсім близько.

— Та що вони мудрують?! — вигукнув директор пивзаводу т. Шапочка. — Як же я буду керувати, коли від мене до шахти цілих п'ятнадцять кілометрів. Не близенький світ!

І залишилася шахта при трьох няньках сиротою одинокою, забутою, нещасною. Працювала вона, працювала, добувала вугілля, добувала, але ні від кого ніякої допомоги не діставала. Дожилася сіромаха до ручки. І хто знає, як би вона далі жила, та зглянулася над нею гірничо-технічна інспекція. «Досить!» — сказала інспекція. — Далі експлуатувати шахту неможливо.

Кинулися керівники шахти до няньок: що робити? Дві няньки показали спину, а третя — начальник Укрголовпива т. Бровін — розпорядилася: робітників скоротити, а шахту перевести на суху консервацію, тобто слідку-

вати, щоб вода із шахти відкачувалась, щоб її не затопило.

Ось що означає суха консервація. Тепер розповімо про вигоди від неї.

Міністерство харчової промисловості УРСР наказало Укрголовпиви устаткувати шахту новими механізмами і знову пустити її в експлуатацію. Взятися до роботи. Минув місяць, минув другий, і шахта № 16 одержала двоє колонкових свердел, план вуглевидобутку на 1953 рік, наряд на електромотор і папірець, в якому було написано, що, можливо, згодом і трос дадуть.

Восьмий місяць стоїть шахта. А збитки йдуть. Дійшли вже до 150 тисяч карбованців. За ці гроші можна було повністю обладнати шахту новими механізмами.

Отаке диво зробило Укрголовпиво!

Та ще більше доводиться дивуватися з такого факту. Різні управління Міністерства харчової промисловості мають у Донбасі одинадцять шахт, які живуть майже так само, як шахта № 16. І причина та ж сама: невістачає устаткування, нема спецодежду для робітників.

Начальник Укрголовхарчопостачу т. Кравченко на всі просьби, на всі домагання керівників шахт відповідає однією фразою: «Викручуйтесь на місці». На місці крутяться, поки крутяться, а потім... починають крутитись керівники підприємств харчової промисловості, бо невістачає палива.

В Укрголовхарчопостачі потішають: «Ми вже підняли питання перед союзним Міністерством харчової промисловості, щоб воно врегулювало справу технічного оснащення наших шахт».

Отже, питання піднято. Біда тільки, що воно поки що висить у повітрі...

Лаврін ГРОХА.

Його ми чуєм дуже часто,
З промов його — вогнем пашить.
Толково, пафосно, квітчасто
Уміє він поговорить.

Йому також не до вподоби —
Фальшиве все, нечесне все...
Він не зважає на особи,
Всіх розметає, рознесе.

Свого начальника, без страху,
Розіб'є в пух і в прах, коли
Узнає, що того невдачу
З його поста уже зняли...

В промови він вкладає душу,
Вкладає всю її, до дна...
Та тільки я сказати мушу —
Душа-то в нього не одна,

А дві, хоча й в одному тілі...
Все аморальне він в штуди
Бере в промовах, а на ділі
Він діє зовсім навпаки.

Печеться він лише собою,
А все на світі — тринь-трава...
Де тишком-нишком, де —
то й з бою
Він все для себе здобува.

Брехні він молиться, не правді,
І не стидастесь огуд.
В словах він — чесний,
а насправді —
Дворушник він і словоблуд.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Завідувач Шполянського райсільгоспвідділу т. Коваленко О. П. (Київщина) план снігозатримання склав хороший, а снігозатримання не організував (3 листа до редакції).

ПЛАНОВЕ СНІГОЗАТРИМАННЯ

СТОІТЬ ГОРА ВИСОКАЯ...

КИРИЛО ЯЛОВЕЦЬ ПЛЕТЕ ЯСЛА

За авторитетним свідченням Леоніда Глібова, жив та був на світі козак Кирило Яловець. Заходився Кирило плести ясла в хаті. Сплів і хвалиться: «— От ясла втяв! таких ніхто не має! Чи так? — у жінки він питає. А Мотря каже: — Так то так, та тільки з хати як? — Кирило засміявся: — Ми знайдемо дорогу! Покличем кума на підмогу. — А жінка знов йому: — Горох! Як по стіні горох... Ти ж роздивися — ясла на півхати! Куди ж їх винести? стіну рубати? — І справді: кинулись нести, — бодай було б і не плести: ніяк не вилізуть із хати!».

Довго не чути було про Кирила Яловця. А оце об'явився він у Харкові, на електромеханічному заводі.

Працювати на такому заводі — це не ясла плести. Марка ХЕМЗ'у — знаменита марка. Її весь Радянський Союз знає. Продукція його на всю країну славиться. Та що Кирилові до заводської марки, коли в нього своя є. От і почав він порядкувати на заводі по-своєму.

Є на заводі цехи підготовчі й цехи основні. Підготовчі цехи забезпечували основні сировиною, заготовками, технічними розрахунками. А основні — випускали готову продукцію. Кирилові Яловцю цей порядок не сподобався. Він завів на заводі свій порядок — штурмовий. Полягає він ось у чому. Підготовчі цехи дві декади розкачуються, а основні — дві декади дримають. А з третьої декади на заводі починається штурм. І так уже цілий рік штурмують. Цехи аж тріщать од готової продукції. Її треба швидко відвантажувати. Але Кирило Яловець окопався й у відділі замовлень та збуту. Замовлення приймає, а продукції не збуває. Сидить цілими днями й строчить на замовленнях резолюції: «Про дату відвантаження буде повідомлено додатково». Отак день до вечора пише, де вже там про відвантаження думати!

А гора висока росте. Вище від

усяких норм і планів. Самих тільки понаднормативних лишків продукції набилосо на заводі наприкінці IV кварталу на 21 мільйон карбованців! Куди ж дівати цю дорожчійну гору готових виробів? І дотепний Кирило порядкує: хай залишається в цехах! А де вже непереливки, — хай викидають на дощ, під сніг і в баню!..

Так було, наприклад, у цеху А-1. Готова апаратура лежала тут штабелями. Пройде, було, вузьким проходом вагонетка, черкне своїми боками по контакторах — і поминай їх як звали. Роби нові!.. Начальник цеху т. Шульга вимагав на диспетчерських нарадах: «Заберіть апаратуру, задихаюся!». А йому відповідали: «Не ти перший, не ти й останній! У всіх цехах задихаються! Шукай внутрішні ресурси!..». Тоді т. Шульга згадав, що цех має свою баню і використав її, як «внутрішній ресурс» — перекинув туди із цеху частину готових виробів. Тепер апаратура париться в бані, а Іван Михайлович Шульга продовжує паритись у цеху.

МАКДРІВНІ КУПИ...

На свіжому повітрі готова продукція зберігається двома купами: малою купою механізованою і малою купою звичайною.

Механізована мала купа — це коли на всі відкриті заводські платформи складають ярусами готові мотори і вони лежать так під дощем і снігом від 3 до 6 місяців. Платформи на одному місці не стоять. Вони заважають то тому, то іншому цехові. От маневрові паровози й тягають платформи по всій території заводу. Спробуйте одержати мотор з цієї малої купи, коли на заводі часто до пуття не знають, де вони зараз мандрують!..

У звичайній малій купі електроапаратура лежить насипом на голий земля або на снігу. Наприклад, на майданчику перед складом готових виробів стоять, лежать і просто валяються запускарі. На них побито ручки, погнуто положки, земля із жужелицею намерзла — ломом бий, не відіб'єш. Рік тому цех М-3 скинув запускарі перед складом. Але

склад не прийняв їх як не комплектні.

Купа моторів лежить і між складом продукції та цехом М-3. За них відповідає склад. Відповідає, але від себе не пускає. Після довгого лежання під дощем і снігом мотори втрачають «товарний вигляд». Їх треба знов причепурити — пофарбувати. Деякі мотори мандрують з купи в цех «на ревізію» — міняти зіпсовані деталі, а з цеху — назад на купу втрачати «товарний вигляд».

І спитали ми у відповідальних людей на заводі: чому у вас так по-варварськи зберігається готова продукція? Хто винен?

Директор заводу т. Верба сказав:

— У нас немає достатньої кількості складських приміщень. Їх дуже повільно будують. Будівельні організації винні.

Парторг цеху М-6 т. Колосов відповів:

— У 1950 році проти цеху М-6 були тимчасові склади. Потім їх розібрали, а постійних не збудували, і продукція опинилася просто неба на землі. Ми не раз уже нагадували дирекції про вільні майданчики, де можна поставити тимчасові склади. Та чи дирекція тих майданчиків не бачить, чи нас не чує — не розбереш... Отже, ясно, хто винен!

А начальник цеху М-6 т. Шведов сказав:

— За таке злочинне зберігання продукції треба було б давно віддати винних до суду.

Треба було б! Але не можуть же винні самі себе притягати до відповідальності!..

ТАК ТО ТАК ТА ПІЛІККИ З ХАТИ ЯК!

Як же цю продукцію із заводу вивозять? Як вона до замовців потрапляє?

По-перше, замовцям не рекомендується звертатися до дирекції з листами або телеграмами: «Просимо терміново відвантажити...». Тут уже так звикли до телеграм, що майже не реагують на них. От вам історія з телеграмами. У березні минулого року ХЕМЗ виготовив для одного з уральських заводів 3 агрегати (наряд № 26057). Щоб одержати їх, завод-замовець ударив 19 телеграм, заступник міністра важкого машинобудування — 12 телеграм, заступник міністра електропромисловості — 9 телеграм. А всього про ці агрегати було одержано 68 (!) телеграм. І тільки через півроку агрегати поїхали на Урал.

По-друге, не завжди рекомендується вірити на слово начальникового відділу замовлень і збуту т. Малинову. Повірити, значить, набратися великого клопоту. Один з новосибірських заводів одержав

ще в серпні минулого року від т. Малинова листа. Він писав: «На вашу телеграму... повідомляю, що два мотори генератори за нарядом № 26110 і два мотори генератори за нарядом № 26099 будуть готові у серпні н. р. Про дату відвантаження буде повідомлено додатково».

А наприкінці грудня ми зустрілися з представником цього заводу інженером Катанським на ХЕМЗ'і. Він приїхав шукати генератори. У відділі збуту інженеріві сказали, що вони будуть готові тільки в січні 1953 р. Упертий сибіряк не повірив і пішов шукати їх сам. І знайшов. Вони лежали в цеху М-2 на горі готової продукції, якою забито цех.

По-третє, не завжди рекомендується вірити і нарядом на відвантаження готової продукції. У I-му кварталі минулого року ХЕМЗ повинен був відвантажити для підприємств Міністерства промисловості кольорових металів 45 ящиків опору. Наряди на відвантаження було видано вчасно. Але ящики опору так довго опиралися, що їх після тривалих розшуків ледве вирвали з заводу наприкінці грудня минулого року.

Єдиний спосіб одержати на ХЕМЗ'і готову продукцію — це спосіб Кирила Яловця: покликати кума-штовхача на підмогу. Штовхачі з усіх кінців Радянського Союзу дилюють і ноцують на заводі. Вони ниширять по заметених снігом платформах і майданчиках, добувають з надр гори високої готової продукції і виштовхують її з ХЕМЗ'у на заводи і новобудови.

Чому так повільно відвантажують готову продукцію? І чому на заводі так багато штовхачів? — спитали ми у директора заводу т. Верби. Він відповів:

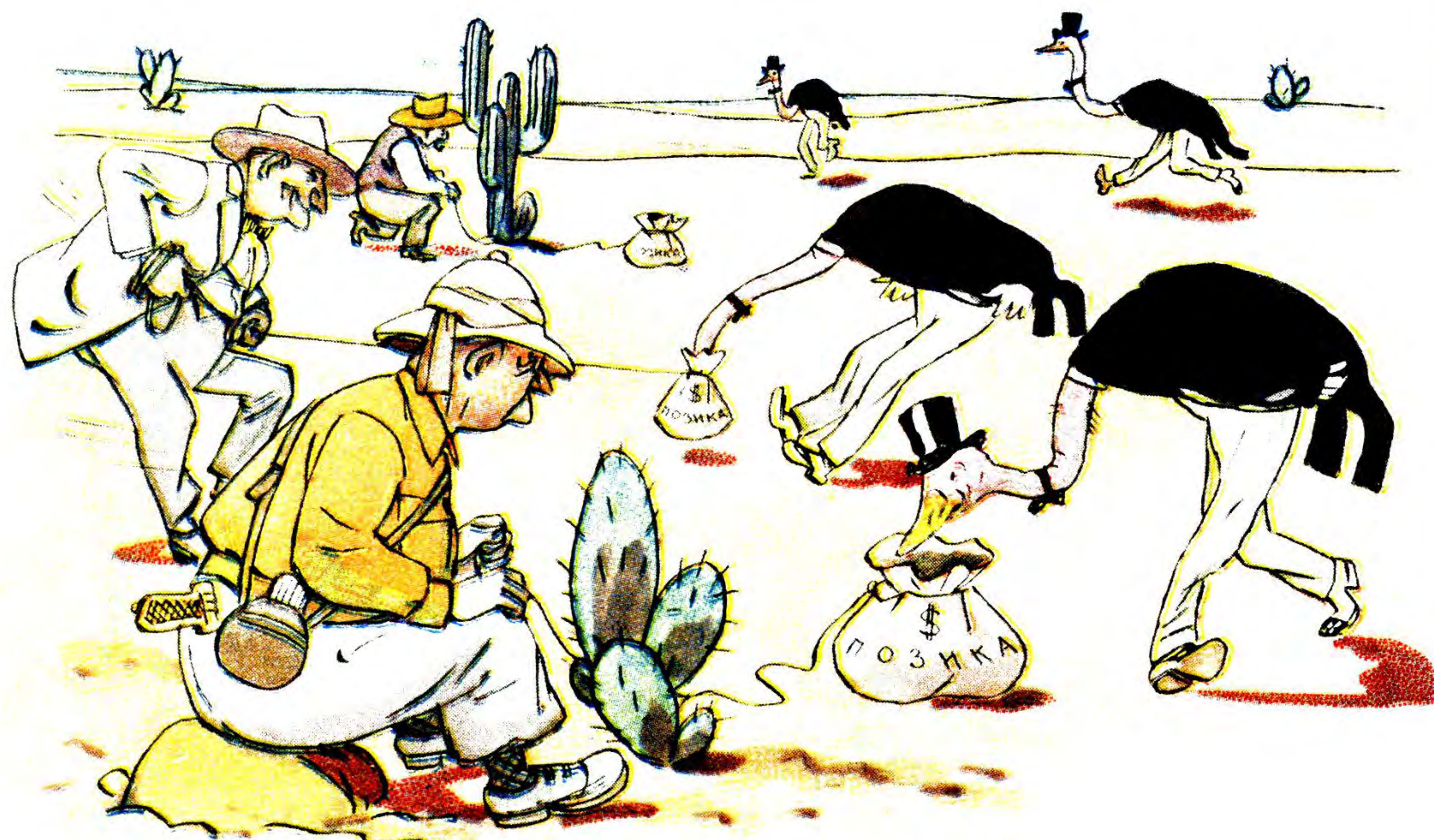
— Відвантажуюмо повільно, бо залізниця не дає вагонів. Штовхачів багато, бо кінець року. Не одержать продукцію, — їм на новий рік її знову не запланують.

І штовхачі сказали своє слово: — Ми товчемося на заводі не тільки під кінець року. Цілий рік звідсіль не вилазимо, бо ХЕМЗ ще ні разу вчасно не відвантажив нам продукції. А відносно вагонів — так і вагони залізниця дає. Вони тільки часто прозіночують. А чому? Дирекція поклялася на відділ замовлень та збуту, а порядку там не надела. У відділі часто навіть не знають, які замовлення виконано, а які ні. А склад готових виробів не знає, де готова продукція лежить — чи під снігом, чи в бані париться, чи на платформах катається.

От як Кирило Яловець плете на заводі ясла!

Ол. ГРОМОВ,
спец. кор. ПЕРЦЯ.
м. Харків.

СУЧАСНЕ ПОЛЮВАННЯ НА СТРАУСІВ

ЛІ ЧАН ГОНІ І ТОМСОН

(КОРЕЙСЬКА КАЗКА)

Купець Томсон виїхав із Сан-Франциско в Корею на військовому судні. То нічого, що він купець: у нього є гроші і йому знайшлося місце і на військовому кораблі, тим більше, що командир корабля сам любив торгувати.

Поселився Томсон недалеко від Сеула, в маленькому містечку, в будиночку старого Лі Чан Гоні, а хазяїна вигнав. Будиночок стояв на березі бурхливої порожистої річки. А за горою ріс густий ліс із акацій, дубів і диких яблунь. Старий Лі Чан Гоні мусив жити в курені за річкою. Настав час іти на розшуки коріння життя — женьшеня. І пішов він у гори. Довго ходив Лі Чан Гоні і знайшов кілька великих коренів. Коли ж повернувся додому, його зустріли американські солдати, обшукали і, знайшовши корені женьшеня, побили старого, а корені віднесли Томсонові: купець їм платив за це.

Томсон задумав добре заробити, — тому всі свої долари витрачав на купівлю женьшеня.

А цей чудодійний корінь лікує всі слабості і хвороби, стомленим повертає бадьорість, кволим — силу, старих робить молодими, некрасивих перетворює на вродливих... Не випадково корінь женьшеня скидається на маленького чоловічка... Розповідають, що за своєї давнини жили закохані юнак і дівчина, які знали таємниці життя і смерті... Цар повелів кинути їх у кріпость і виплатити все... Але юнак і дівчина втекли в далекі дрімучі північні ліси — тайгу. І там навіки заховались, а свої таємниці перетворили на корінь життя — женьшень... Тільки важко шукати ті корені. Коли погана, недобра і зла людина їх побачить, вони зразу ж ховаються в землю, переходять на інше місце... Корінь можуть знайти в тайзі тільки чесні люди, що бажать іншим добра... Що тут правда, що ні — невідомо, та тільки корінь женьшеня дійсно має в собі чудесну силу життя...

Коли американські солдати прийшли до купця з відняттями у Лі Чан Гоні коренями, Томсон страшно здивувався. Це, справді, були рідкісні корені. Але небагато заплатив він і американським солдатам. Узнавши про Лі Чан Гоні, купець попросив солдатів привести до нього старого...

Солдати приволокли Лі Чан Гоні. Томсон удав, що буцімто не впізнав старого і запропонував збирати корені і приносити Томсону, а також скликати всіх збирачів женьшеня. Лі Чан Гоні, який ненавидів загарбників, відповів: «Я старий, очі не бачать, я не можу ходити в тайгу...».

Тоді Томсон моргнув солдатам, ті схопили Лі Чан Гоні і кинули в гірську ріку. Бурхливий потік підхопив старого і поніс далеко вниз. Там він зачепився за дерево, опритомнів.

Довго думав Лі Чан Гоні і, нарешті, рішив, що його очі хоч і старечі, та бачать добре. Він уміє бачити і побачить, де злі люди — американці — побудували укріплення, майданчики для своїх кровожерних птахів. О, старий Лі Чан Гоні добре може запам'ятовувати! Скільки разів він знаходив маленькі молоді корені женьшеня в тайзі, запам'ятовував місце і через багато років точно знаходив. І вирішив Лі Чан Гоні, узнавши все, піти туди, далеко на північ, і розповісти Кім Ір Сену про все, що бачили його очі.

І Лі Чан Гоні пішов гірськими лісовими стежками, які він добре знав...

Томсон усе скуповував женьшень. Паперові шибки у вікнах він замінив скляними, поставив ґрати. На двері повісив важкі замки. Великі в'язки женьшеня наповнили кімнати, і щонаочі Томсон ходив і жадібно розглядав корені. А найкращі з них він поклав біля ліжка.

Незабаром в обох кімнатах стало так тісно від коренів, що ніде було пройти. Але Томсон радів: адже корені принесуть йому величезні барिशі! Він часто перекидав корені з руки на руку і не міг відірвати від них очей. Все рідше купець виходив на вулицю, а згодом і зовсім перестав виходити. Корені страшною силою прикували його до домівки.

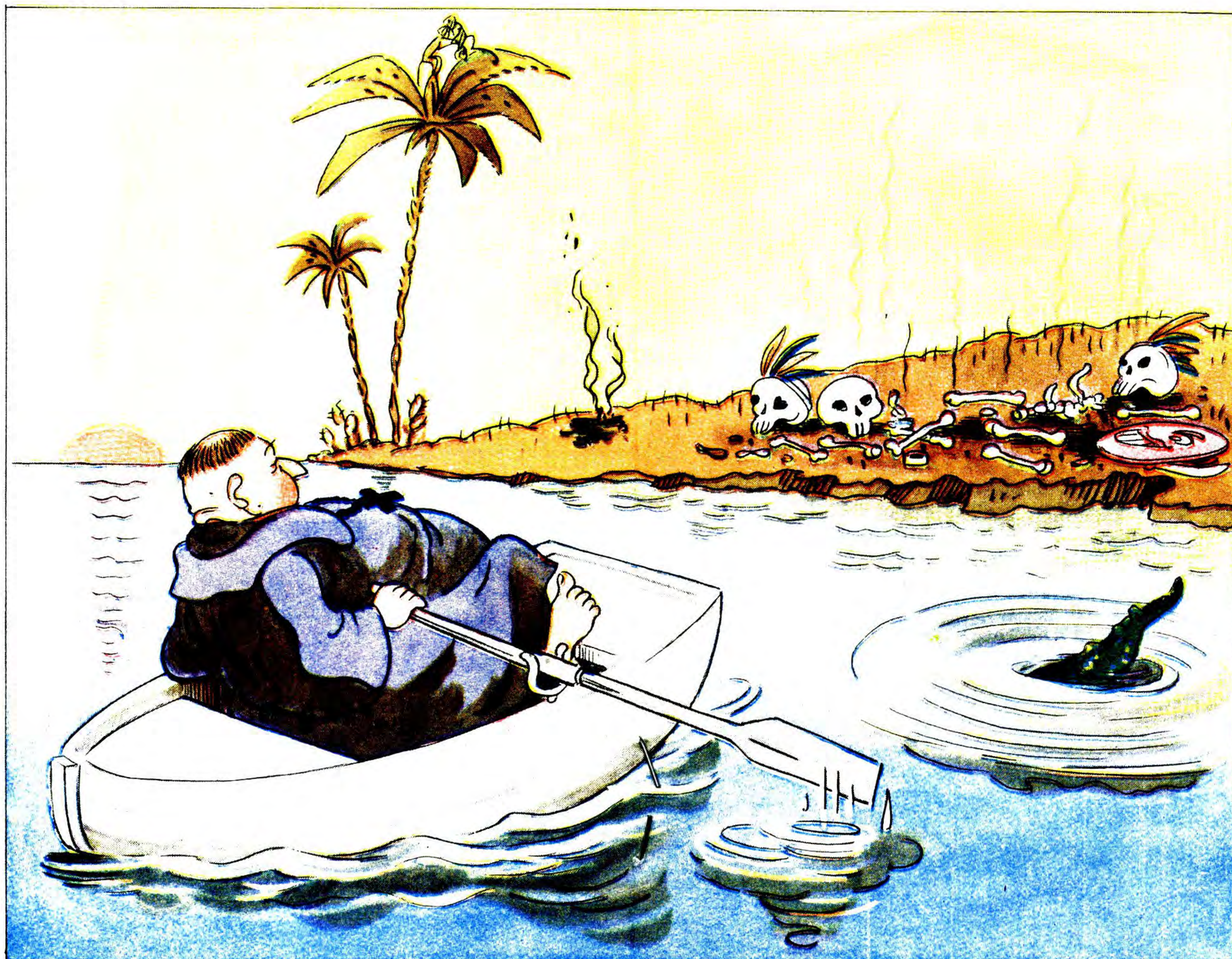
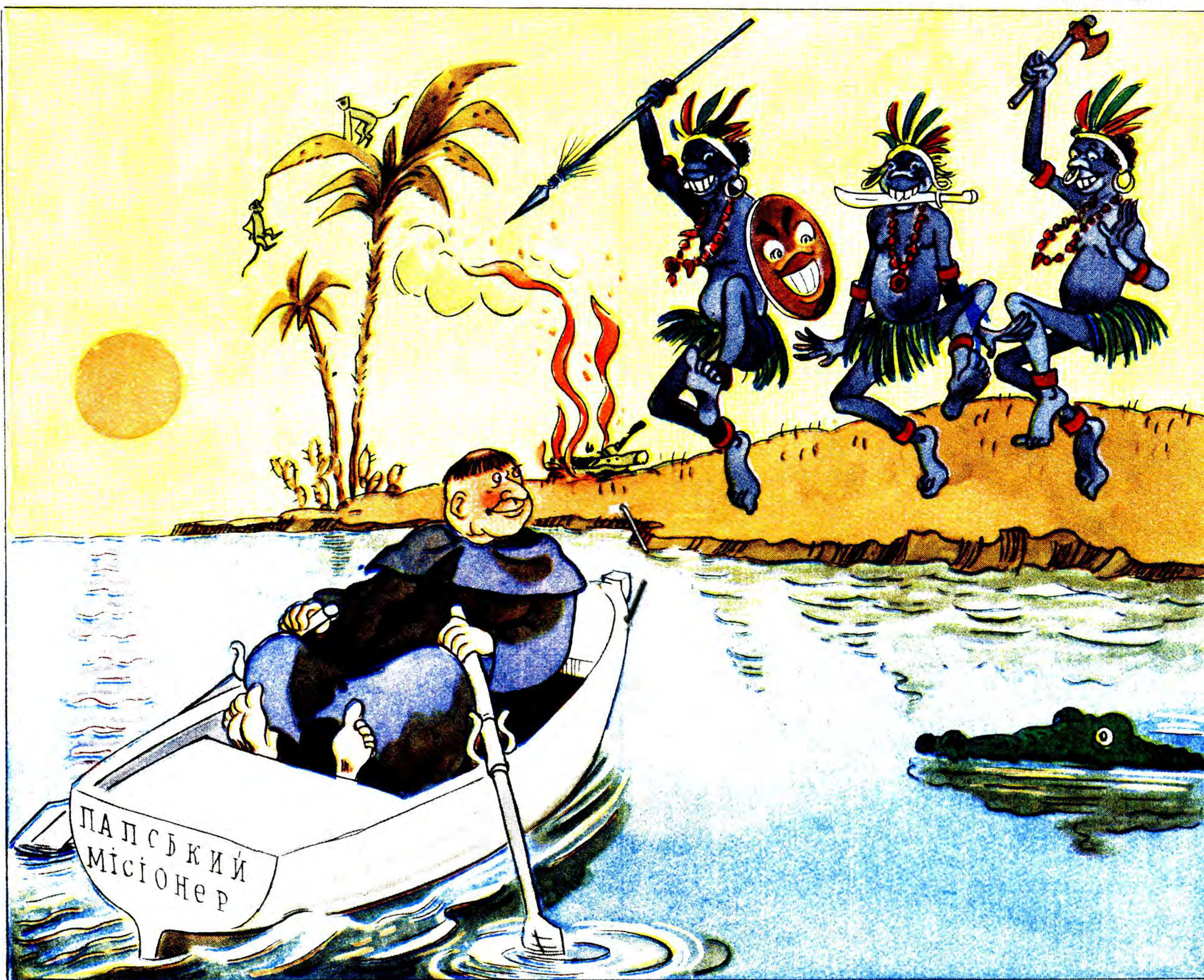
Томсон пожив, як корінь женьшеня, очі палили, коли він розглядав скарби, але сам він все тоншав і тоншав, а серце билось все частіше; корені теж дихали повітрям, як і людина, і для Томсона лишалось зовсім мало повітря в будиночку.

А Лі Чан Гоні дійшов до Кім Ір Сена і став за провідника для його людей. Минуло кілька днів. Люди Кім Ір Сена вигнали американців — одних убили, інших потопили в морі... Лі Чан Гоні повернувся до свого будиночка. Двері були заперті. Люди Кім Ір Сена допомогли старому відчинити їх і разом з ним зашли до будиночка.

Томсон лежав мертвий. Руки його стискали корені, а дихати в кімнаті було нічим: корені ввібрали в себе все повітря.

Лі Чан Гоні посміхнувся: так завжди буває з тими, хто зазіхає на чуже. У кого руки тягнуться до чужого, тому і корінь життя — смерть!

Літературна обробка
В. КУЧЕРЯВЕНКА.

ПРИГОДА НА ОСТРОВІ ЛЮДОЇДІВ

Нюпатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ДЛЯ ПІДНЕСЕННЯ НАСТРОЮ

Про те, як живе населення Тайвану, де отаборився недобиток Чан Кай-ші, можна довідатись навіть з інструкцій, які недавно з'явилися в тамтешніх готелях.

«Якщо з якихось причин ти захочеш покінчити з собою, — люб'язно попереджує інструкція, — зроби це за межами готелю... Самогубство в готелі — це не тільки зайві витрати для адміністрації. Воно псує настрої мешканцям готелю...»

Зрозуміло, що від таких інструкцій не тільки настрої мешканців готелю може піднятися. Тут і волосся на їхніх головах дибом стане!

ЛЮДОЖЕР З КРИЛЬЦЯМИ

Військового злочинця, гітлерівського генерала-ката Ебергарда фон-Мекензі, засудженого до 10 років ув'язнення, англійські окупаційні власті недавно помилували — випустили з в'язниці.

Чому ж це раптом вони змишувались над «фоном»? Американське радіо, відповідаючи на це запитання, всіляко причісує генерала, робить з нього велелюбного, до нестями гуманного архангела в мундирі, який в час війни, коли від нього залежало життя сотень тисяч гітлерівських в'язнів, ночей не досипав, та все думав над тим, «щоб покращити умови у в'язницях».

Історія на це запитання дає зовсім протилежну відповідь. Йй, історії, приміром, відомий

такий факт: року 1944 в Італії в колону фашистських поліцаїв було кинуту гранату. Тоді цей «фон» видав жахливого наказу: розстріляти по 10 громадян за кожного вбитого поліцай.

«Фон», як бачимо, підходящий — для того, щоб на нього зайвий раз продемонструвати милосердя паліїв війни!

ТОРГІВЛЯ ОЧИМА

У місті Ліверпулі проживає бідний безробітний Карол Салеаф. У Карола — велика сім'я — семеро дітей.

І тільки завдяки тому, що Салеаф не має роботи і не знає, як йому прогудувати таку сім'ю, він став героєм дня. Англійські газети вмістили його портрет на найвиднішому місці, а редакція тижневика «Рейнольд Ньюс» надрукувала навіть розмову з Салеафом.

Ось що заявив кореспондентові безробітний:

«Я моряк торговельного флоту, але не можу знайти собі роботу ні на морі, ні на суші. Що чекає моїх дітей? У мене дуже хороші очі і я хочу їх продати. Сподіваюсь, що знайдеться сліпий багатій, який їх купить і забезпечить життя моїм дітям».

Американізовані борзописці в Англії навпередки вихваляють щастливе життя англіців під американським протекторатом. Інтересно знати, у кого вони купують очі. Чи не в Сірка?

ГОРДІСТЬ БЕН-ГУРІОНА

Уряд Бен-Гуріона перетворив Ізраїль на воєнний плацдарм для війни проти Радянського Союзу. Бен-Гуріон, намагаючись підвести «теоретичну базу» під торгівлю національними інтересами, заявив: «Суверенітет полягає не в парламенті, не в армії, не в уряді... Джерело незалежності — це внутрішня незалежність в душі, в серці, в мозку людини...»

— Гей, скоріше, бісів сину!
— Рад старатись, мій патрон!
На посту прем'єра спину
Гне в дугу Бен-Гуріон.

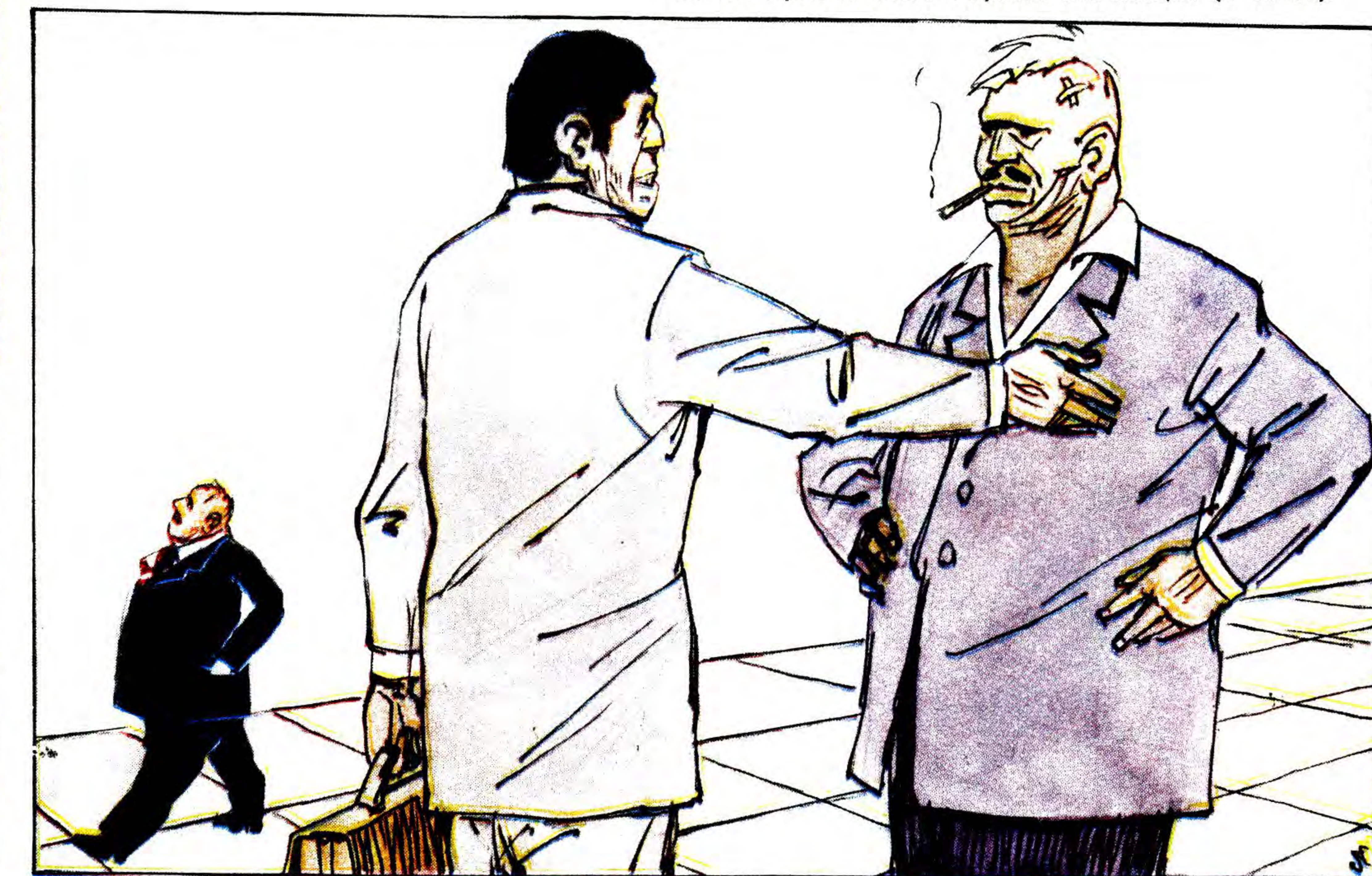
В Уолл-стрітову утробу
Пхнув країну цей слуга,
Так зате... в твердому лобі
Вільний розум зберіга.

Як предмет своїх комерцій,
Він давно продав людей,
Так зате без краю гордий
Незалежний цей лакей.

Б'є по шиї і по морді
Блюдолиза Вашингтон,
Так зате без краю гордий
У душі Бен-Гуріон!
А. КОСТОВЕЦЬКИЙ.

З ЇХНЬОГО ПОГЛЯДУ

Керівниками югославських установ та підприємств призначають карних злочинців. (3 газет).

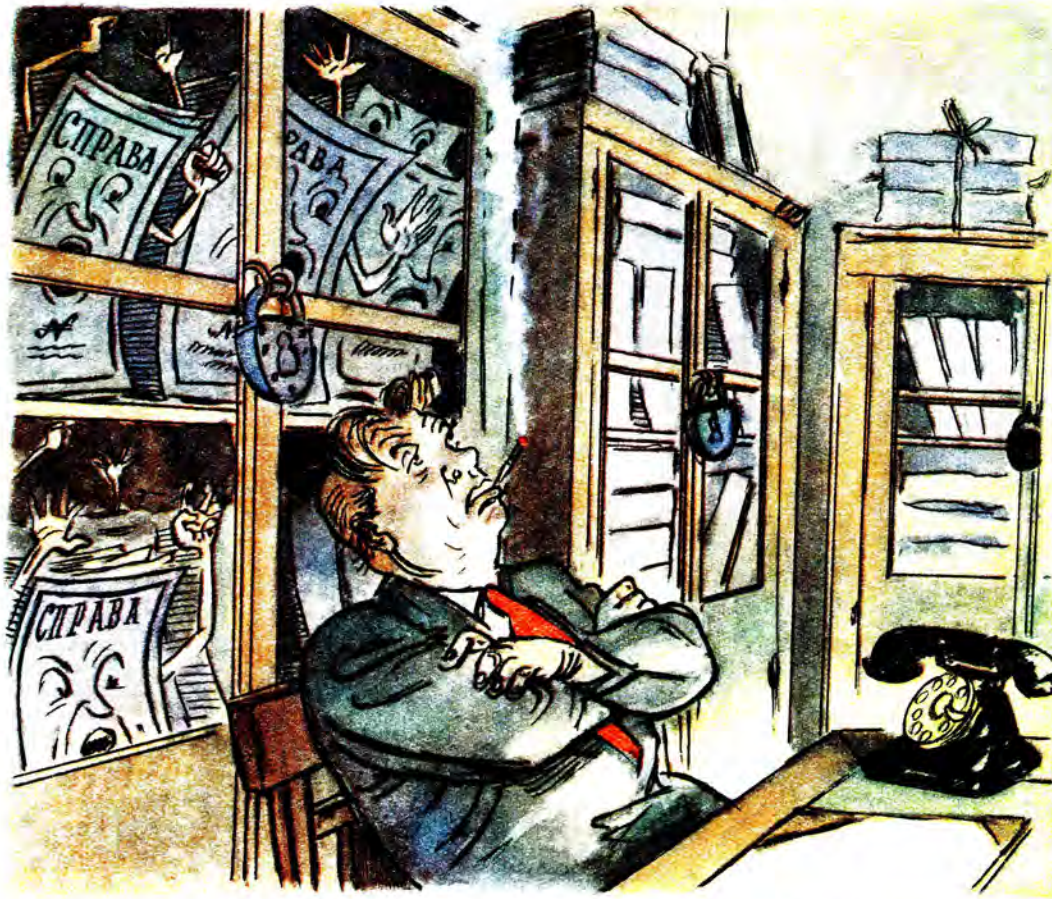
Малюнок болгарського художника Стояна ДУКОВА, зроблений спеціально для Перця.

— Не розумію, чому Джурича призначили директором, коли в нього тільки три крадіжки та двоє убивств?!

ЦІЛКОМ ЗАКОННЕ ЗАПИТАННЯ ДЕЯКИМ ЗАКОННИКАМ

Мал. Л. КАПЛАН

Нерідко справи розкрадачів державної і громадської власності місяцями пролежують у слідчих і судових органах без розгляду.

— Ви що, вирішили нас замість хапуг під замком тримати?!

ВЕРЕДЛИВИЙ КРУТІЙ

Якось на просторому подвір'ї голови Чугуївської райспоживспілки Ельхонна Давидовича Рабиновича серед інших численних представників тваринного і пташиного світу з'явилася огрядна свиня.

Сусіди щиро вітали господаря з розширенням хазяйства.

— Добрячу льоху придбали. Пудів п'ять, мабуть, буде?

— Та що ви! — скромно заперечував господар. — Яка ж це льоха? Так собі, звичайнісіньке порося.

Сусіди думали, що господар просто боїться лихого ока, щоб була хто не наврочив тварину. Але наступні події показали, що не старі забобони керували поведінкою Рабиновича. Коли те саме поздоровлення («Добрячу льоху придбали!») і те саме запитання («Пудів п'ять, мабуть, буде?») повторив ревізор, що завітав на подвір'я Рабиновича, той уже обурився.

— Я ж вам кажу, що це — порося! Словам не вірите, подивіться документ. — І він показав ревізоріві ордер, в якому значилося, що придбана цими днями льоха — це маленьке порося вагою 12 кілограмів.

Досліди Рабиновича по перетворенню дорослої свині на порося згодом були перенесені на обговорення бюро райкому партії. Тут виявилось, що Рабинович придбав те незвичайне порося в радгоспі № 5, що водночас з цим такі ж дивовижні тварини з'явилися у хазяйстві секретаря виконкому райради Й. А. Козлова і в директора радгоспу Є. М. Дометьєва. Бюро не цікавилася подробицями. Встановивши різницю між фактичною і зазначеною в ордері вагою тварин, бюро злегка покаратало Рабиновича та співучасників його

досліді і з бухгалтерською точністю запропонувало сплатити в касу радгоспу додатково 450 крб. 68 коп.

Бюро не звернуло уваги на той очевидний для всіх жителів районного центра розрив між заробітною платою Рабиновича і розмірами його мало не поміщицького господарства, на численні випадки розтрат і крадіжок в очолюваній ним кооперативній мережі.

Бюро райкому і його секретар т. Столяренко, який працює нині секретарем Зміївського райкому партії, лишилися глухими до всіх сигналів про сумнівну діяльність Рабиновича. Тимчасом деякі торговельні працівники і зокрема комуністка Якимчук скаржилася, що Рабинович забирає «в борг» різні товари, забуваючи потім внести до каси їхню вартість.

Протягом останніх двох років було викрито і засуджено до тюремного ув'язнення як розкрадачів громадської власності двох завідувачих складами споживчої кооперації. Але й це не кинуло тіні на репутацію Рабиновича.

Окрасою кооперативної мережі району довгий час був універсальний магазин Малинівського споживчого товариства. Над ним шефствував особисто Рабинович. Він усюди вихваляв цей магазин і його завідувачу Г. Турчинову. Її портрет красувався на дошці пошани. Вона одержувала подяки й премії.

Не раз відбувалися ревізії магазину. Ревізори завжди знаходили там цілковитий порядок.

І раптом, як грім серед ясного неба, несподівана ревізія, проведена у вересні 1952 року, виявила в цьому зразково-показовому магазині нестачу товаро-матеріальних цінностей на суму, що перевищує сто тисяч карбованців.

ОЦЕ ТАК УКАЗАВ!

Вимоглива людина т. Діденко — завідувач Клесівського райвідділу народної освіти. Але вимогливий він тільки до підлеглих. Видно це хоч би й з того, що в одному з своїх наказів він понаписував такого: «...Є окремі школи, в яких мають місце серйозні недоліки, які дали низьку успішність...» Або «...Робота серед учнів стоїть на низькому рівні...», «Організувати повторення усіх предметів, що вивчався в попередніх класах...»

І, нарешті, поплутавши директорів шкіл з учнями, т. Діденко в цьому наказі робить висновок: «Директорам... за погане відвідування та успішність у казати».

Сподіваємося, що Ровенський обласний відділ народної освіти, ознайомившись з цим наказом, запропонує самому т. Діденкові «організувати повторення усіх предметів, що вивчався в попередніх класах».

КРИТИЧНЕ ЗАМИКАННЯ

Донедавна на Макіївському металургійному заводі (Донбас) виходила загальнозаводська сатирична газета. Любив її колектив. Недолюбували її тільки ті, кого вона критикувала. Та ось наскочила сатирична коса на камінь. Покритикувала газета головного механіка заводу. Механік поскаржився секретареві партійного комітету заводу. Той і собі обурився і наказав замкнути газету до комори Будинку техніки. Після цього головний механік т. Хміль і секретар парткому т. Лунін повеселішали.

А даремно. Бо кому-кому, а технічно підкованим людям слід би було пам'ятати, що на такому замкнанні, навіть короткому, можна добре осмалитися!

— Не може цього бути! — обурився Рабинович. — Не вірю! Трапилася якась помилка. Додаткова ревізія і експертиза справді виявили ряд помилко, припущених під час вересневої ревізії. Загальна сума крадіжок по цьому магазину становила не сто, а 143 тисячі карбованців. Та й це ще не останнє слово. Слідство триває.

У жовтні цю справу обговорило правління Харківської облспоживспілки. Багато неприємних і суворих слів довелося тут почути Рабиновичу. Здавалося, що його кооперативній кар'єрі настав кінець.

Але це тільки здавалося. Правління облспоживспілки ухвалило: за... за... і за... зняти Е. Д. Рабиновича з поста голови райспоживспілки і... і... призначити його директором заготівельної контори цієї ж райспоживспілки.

Повернувшись до Чугуєва, Рабинович швидко отямився. Бачить: одна дяка, що за рибу, що за рака. І удав з себе ображеного.

— Не хочу, — каже, — приймати заготконтору. Хочу знову керувати райспоживспілкою. З рішенням правління облспоживспілки я не згодний. І в Укоопспілку мене підтримають...

І досі працює Ельхонн Давидович на кооперативній ниві. Десь його таки підтримують.

О. ЯКОВЕНКО.

Турецькі Державари

Один із турецьких султанів, поцілувавши, за наказом кошового Івана Сірка зо всім кошом запорізьким,— ось куди нас, сильно, видать, образився.

Та й затаїв помсту.
Довго турецькі пани з паненятами намагалися помститися,— не виходило.

Що поткнутися — так зараз і фески нема, і вся морда в крові...

Що, може, забули, як тікали від запорозьких козаків?

Уже не пригадують Рум'янцева-Задунайського?

Забули вже Ізмаїл?

І генералісимуса О. В. Суворова забули?

І фельдмаршала Кутузова не пам'ятають?

Та нехай запитають покійного Османа Пашу, як йому було під Плевною 1878 року.

Воно, розуміється, тяжко запам'ятати, скільки разів турецьких яничарів росіяни з українцями били.

А було коли таке, щоб не били?

Не було!

А образа ж тяжка: де ж такі — самому великому султанові кинуть поцілуйте ось куди нас!

Помсти!

І от тепер, коли Туреччина вже не дуже Туреччина, а вже Турмерика, коли турецьким військом командує різні Бредлі-паші, коли турецькі гроші вже звучать не лірами, а долірами, коли вже турецьке слово яничар перейменовано на янкічар,— тепер зчинили янкічари галас:

— Ми їм! Отим росіянам та українцям! Ми їм — отим радянським народам!..

А Бредлі-паші жару піддають:

— Кусі, кусі, кусі їх! Кусі!

Спочатку, розуміється, ідеологічна обробка затурканого, голодного населення.

Янкічари-писаки по своїх книжках та по газетах у крик:

— Ми їм (тобто нам!) цивілізацію принесли! Вони (тобто ми!) історію забули! Хай вони Волгу послухають; вона їм про Аттілу нагадає! Серце Криму було підкорене могутнім Мехмедом Завойовником! Турки наводили жах на Урал! Наше ім'я ще й тепер лунає від Сибіру до Дунаю. Ми відкрили славою всі землі, що розляглися від Індії до Росії до Західної Європи...

І що ви гадаєте, янкічари-писаки мають деяку рацію.

Іноді-таки лунає їхнє ім'я,— ну не від Сибіру до Дунаю! — а лунає...

Чути іноді:

— У ти, турок!

А от щодо цивілізації та культури, то тут янкічарські писаки забрехалися вже так, що далі нікуди.

Для того, щоб щось комусь принести, треба мати те, що маеш нести...

Щоб принести цивілізацію, треба її самому мати.

1950 року (не за Аттіли!) Махмут Макал опублікував у Туреччині «Записки турецького вчителя».

З тих «Записок» ми дізнаємося, яку за наших часів (не за Аттіли!) має цивілізацію маршаллізована Туреччина.

Живе Махмут Макал у Центральній Анатолії.

Ось що він пише:

«Багато населення не має житла...»

А як те житло є, то:

«Хата. Глинянка. Серед хати яма, де жевріє вогонь. Звичайна картина: мешканці сидять довкола тої ями, щоб зігрітися. Замість вікон — діри, без скла, заткнуті ганчір'ям. Бовдура нема, дим виходить через дірку в стелі. Каганець. Лампа — розкіш.

Хатні речі. Стара мата, старий лантух і кілька овечих шкур. І влітку, і взимку сплять на маті, вкриваючись овечими шкурами.

Одежа. Одежу купують один раз на 10 років. Піджаків не носять, а тільки жилетку і штани. Черевики — дерев'яні. Жінки одягнені ще гірше.

Їжа. Хліба вистачає на півроку. Жінки й дівчата рвуть траву, варять і їдять. Чай і крупы чи рис — розкіш.

Школа. У селі на 700 мешканців до 1950 року школи не було зовсім».

От вам картина цивілізації в теперішній Туреччині!

А коли до цього додати із слів того-таки Махмута Макала, що часто-густо всі діти до року вмирають, що за роботу в куркуля за ціле літо робітниця одержує 30 кіло (два пуди) хліба,— картина для нас ясна.

Махмут Макал наводить такий приклад: у селі на 350 дворів за чотири роки народилося 226 дітей, з них померло — 134.

За чотири роки!

Так це ж теперішня цивілізація!

А яка ж була цивілізація за Аттіли, що її вони нам «принесли!»?

Вони й досі піджаків не носять, а самі тільки жилетки, почекайте трохи, ще рік-два допомоги за планом Маршалла,— залишаться самі тільки рукави від жилеток.

...З вашою цивілізацією!

Фінлі ПІТЕР ДЕНН

ОТ ЩО В НАС РОБИТЬСЯ

Фінлі Пітер Денн (1867—1936 р.р.) — видатний американський фейлетоніст. У його фейлетонах розповідь ведеться від імені жителя Чикаго містера Дулея, який викриває горезвісний «американський спосіб життя» та його творця — правителя США. Зараз книги Фінлі Пітера Денна в Америці майже всі заборонені.

АФОРИЗМИ МІСТЕРА ДУЛЕЯ

Війна так нав'язла в зубах американського народу, що я певен: коли б ми почали велику бійку з якою-небудь світовою державою, то половина населення наших Штатів померла б від розриву серця ще до того, як залізла б у льох...

Вся біда в тому, що населення деяких країн не розуміє нашої цивілізації. У нас, наприклад, свобода означає каторжну працю. І ніяк не можна переконати народи, які звикли до свободи, що демократія, так, як

ми її розуміємо,— це те саме, що торемне ув'язнення.

Нас можуть розгромити на полі бою, але в рекламі і в підручниках історії ми маємо завжди бравий геройський вигляд, бо ми... самі пишемо підручники і самі робимо рекламу...

Що таке біржова операція? Це не грабж серед білого дня, не афера, не вбивство на великому шляху... Це, якщо можна так сказати,— мудре поєднання кра-

щих якостей кожного з вище згаданих американських мистецтв.

Наша цивілізація побудована на брехні і через те брехні з кожним днем потребується дедалі більше. Чому тепер одна брехня своєю неокочирністю схожа на всі останні? Та тому, що наша брехня — машинного виробництва, вона виробляється великими тиражами.

Кажуть, що розробляється новий виборчий закон, за яким покійників буде позбавлено права голосу. Це дошкульний удар по кандидатах у президенти: зменшиться кількість поданих за них голосів.

Ми й англійці у колоніях повинні працювати разом, співробітничати, як брати. Але англійці повинні знати: якщо вони не дадуть нам того, чого ми вимагаємо, то ми по-братськи зацідимо їм у морду!

Переклад з англійською.

СВИНЯ НА КОЛЕСАХ

МЧИТЬ по рейках паровоз № 5282. Один мчить. Без вагонів, без платформ, без вантажу.

Веде паровоз машиніст Шепетівського залізничного вузла Никитюк.

Через шість годин після виїзду з Шепетівки паровоз прибув на станцію Ланівці. Вісім годин простояв під парами, а потім помчав назад до Шепетівки.

Один помчав. Без вагонів, без платформ, але — вже з вантажем: з великою свинею, купленою машиністом на Ланівському базарі.

Запитання до начальника Шепетівського вузла: скільки коштує державі таке, м'яко кажучи, свинство?

БРАТІЯ

ЖИЛИ собі два брати на Журавнівському (Дрогобицькому) райпромкомбінаті. Душа в душу жили. Григорій Ілліч Тимцюрак правив у комбінаті за директора, а Василь Ілліч Тимцюрак — за начальника черепичного цеху.

І мали брати одну спільну звичку — брати і по-братському між собою ділити взятє.

Угледів Григорій Ілліч на підсобному господарстві гречку, — прибрав до рук 250 кг, не заплативши ні копійки, і по-братському поділився з Василем Іллічем. Та й Василь Ілліч не забував братика свого: продасть тишком-нишком тисячу-другу черепиці — і половину виручки несе братові.

Отак і жили. Мирно. Душа в душу.

Та якось начальник черепичного цеху попався на гарячому. Партію черепиці продав, гроші привласнив, а тут бухгалтерія це виявила і зчинила шум. Довелося одному комбінаторові швиденько увільнитися «за власним бажанням». Доведеться, кажуть, ще й на лаву підсудних сісти. Другий — на посту директора — залишився, живе-поживає і само-

тужки добро наживає. Та ще й радіє, що ділитись тепер ні з ким не треба.

Несправедливо. Ділити треба все: і радість, і печаль, і місце на лаві підсудних.

По-братському!

ВАЖКИЙ ФУНД

ПРЕДСТАВНИК Станіславського облфінвідділу встановив, що у райцентрі Жаб'є спритний приватник-фотограф А. М. Фунд, прикриваючись вивіскою райспоживспілки, влаштував для себе справжній рай і в тому раї багатіє без краю. Приватницький рай закрили, а матеріали на Фунда передали судовим органам.

Жаб'ївські законники розкачувалися 8 місяців, поки допитали Фунда, потім надіслали його справу облпрокуророві, який повернув справу райпрокуророві Филипенку. А той прийшов до висновку, що судити Фунда не слід. Хай собі наживається, хай його люди судять.

І знову виступає Фунд фундатором і господарем кооперативно-приватної фотографії і знімає не тільки своїх добродійників, а й шапку — перед прокурором.

АНСАМБЛЬ СВИСТУ І ТУПОТУ

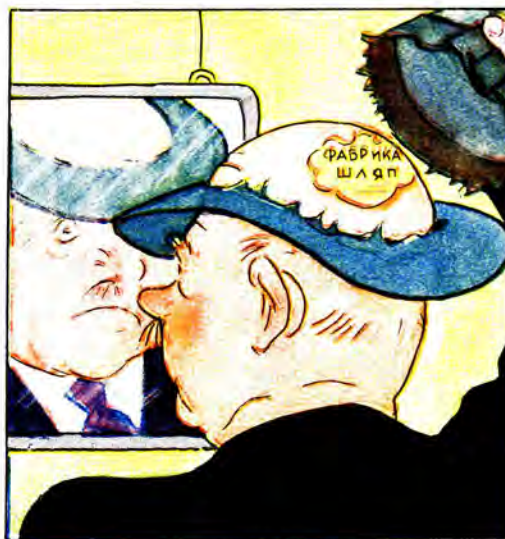
ВЕСЕЛО тепер у Ново-Гродівці (Червоноармійський район, Сталінської області): один-однісінький водогінний кран (на 1.200 дворів) побудували коло клубу. Завжди коло того «крано-клубу» жіночий ансамбль співає величальну начальникові будівництва т. Воробйову та голові сільради т. Моргуну. А кран їм акомпанує — чхає, шипить, підсвистує (бо вода з нього здебільшого не тече). Дівора ж тупоче, пританцьовує (особливо взимку).

Ох, і весело у Ново-Гродівці!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Як один директор звеличав поцікавиться якістю продукції керованої ним фабрики.

І як та продукція видала його з головою.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— А я сьогодні одержав сто карбованців премії за утримання вулиці в зразковій чистоті.

— От і добре! Заплатите штраф за антисанітарний стан двору.

СІЛЬГОСПЗАПАРНИК

Недавно Коростенське дослідне поле одержало універсальний млин з місцевої міжрайонної бази «Сільгосппостачу». Цей млин недарма зветься універсальним: молоти — не меле, зате кве: «підкував» дослідне поле на кругленьку суму. Сталося це тому, що директор бази Глухман примудрився підсунути споживачеві некомплектний млин, якому бракувало цілих десяти решіток.

Хто ж цього Глухмана навчив так безвідповідально обслуговувати споживачів?

Відповісти на це питання дуже легко.

Тому ж дослідному полю потрібен був кормозапарник. Дирекція поля звернулася до директора Житомирської обласної бази «Сільгосппостачу» Янушпольського.

— Вам кормозапарник? Можна, — бадьоро відповів Янушпольський. — Приїжджайте, беріть...

Спорядили машину і покотили в Житомир. Працівники бази повели гостей до великої гори брухту і сказали:

— Зараз почнемо паритись...

По шматочку, по гвинтику, по гаєчці пополам з бідю змонтували сякий-такий запарник. Повезли його на дослідне поле, знов заходилися монтувати. А змонтувавши, остаточно запарились. Паропровідні труби виявились дірчастими, дно котла — потрісканим... Чмихнув кормозапарник, пустив пару з усіх дірок і свиснув:

— Пропали грошкики...

І це не тільки запарниками нагріває споживачів директор обласної бази. Для дослідного поля було занаряджено цемент. Доки вирвали той цемент у Янушпольського, — пара з лобів пішла і будівельний сезон закінчився...

От у кого Глухман навчився постачати!

НАСОЛИВ

Уявіть собі містечко Нестерів (Львівської області). Ось площа 1 Травня. З одного боку — будинки. І з другого боку — будинки. З будинку № 10 виходить людина, переходить площу і, махнувши рукою на міськраду, зникає в дверях будинку № 17. Це — керуючий міськторгом Афанасьєв. Якщо ви уявили собі таку картину, додайте до неї ще таке. Будинки № 10 і № 17 — історично-архітектурні пам'ятки. Вони — під опікою обласного управління в справах архітектури. А експлуатує ці

неабиякі будинки — міськторг. Афанасьєв — теж неабиякий керуючий, а той самий, що про його неподобства двічі писала районна газета.

«Оце й усе? — запитаєте ви. — В чому ж тут сіль?» Сіль якраз у будинках № 10 і № 17. Це міськторгівська сіль, вона псує приміщення. Цінні архітектурні пам'ятки гинуть. Та Афанасьєв радіє. Ще б пак! Насолив і міськраді, і управлінню в справах архітектури разом!

Пошта

Перець

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Скаржаться, що у нас мало кінокомедій. Я з цим не зовсім згоден.

Недавно на Карлівському цегельному заводі я демонстрував нову кінокартину. Після другої частини в залі появився директор заводу О. П. Сириця.

— Зупиняй, — скомандував він мені, — і починай спочатку! А не зупиниш — так вимітайся з своїми чемаданами і щоб духу твого більше не було на моєму заводі!..

Довелося зупиняти кіноапарат, перемотувати дві частини і крутити їх знову — спеціально для О. П. Сириці.

Чим, Перче, не кінокомедія вийшла?

В. ОМЕЛЬЧЕНКО,
кіномеханік.

Карлівський район,
Полтавської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Доки клуб залізничників станції Сартана стояв півзруйнований, на нього ніхто не звертав уваги. Робітники вагонного депо з власної ініціативи і власними силами відбудували клуб. Коли ж клуб був уже цілком обладнаний, на нього звернув увагу т. Чурилін — голова райкому профспілки. Не питаючись справжніх хазяїв — вагонників, Чурилін передав клуб у розпорядження служби руху.

Тепер, хоч господарем клубу є місцевком служби руху, культробота не рухається. Крім кіносеансів, тут нічого не відбувається.

РОБІТНИКИ ВАГОННОГО ДЕПО.

Південно-Донецька
залізниця.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Від цукрокомбінату ім. Халтуріна до районного центра (і залізничної станції) тричі на добу ходить автобус. Ходить він, ходить, а як тільки прийде субота, — зразу ж повертає в протилежний бік і мчить до Краснограда, хоч їхати туди нікому й не треба. У понеділок автобус знову збивається з курсу і летить не в райцентр, а в Красноград (Харківщина).

І нічого дивного тут немає. Автобус привозить і відвозить синків директора комбінату Грінблата і головного інженера Кауца, які вчаться в Краснограді. Синки їдуть автобусом, а пасинки: робітники, службовці та їхні діти їдуть пішечки 25 кілометрів.

Кажуть: не доспи, не доїж, а дитину потім. Грінблат і Кауц керуються іншим принципом: не шкодуй для рідної дитини ні бензину, ні державної машини.

ГРУПА РОБІТНИКІВ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 21 за 1952 рік було вміщено фейлетон «Здоровенькі були!» про порушення державної податкової дисципліни бюро Чернігівського обкому компартії України оголосило догану секретарям Яблунівського райкому партії тт. Калініну Т. Г., Любину М. П. та голові виконкому райради т. Верниго-ру А. А.

У зв'язку з опублікуванням фейлетона «Здоровенькі були!» про ігнорування передових методів роботи механізаторів директором Народницького МТС т. Андреевим (ПЕРЕЦЬ № 22), бюро Народницького райкому партії (Житомирська область) оголосило догану Андрееву М. П.

Як повідомило редакцію Трамвайно-тролейбусне управління виконкому Київської міської Ради, після вміщення листа групи трудящих під заголовком «Дорогий

Перче!» (ПЕРЕЦЬ № 23) на маршруті трамваю № 20 збільшено кількість вагонів.

ПЕРЕЦЬ одержав листа про грубе порушення Статуту сільськогосподарської артілі головою колгоспу імені Чапаєва Павлюком (Остропільський район, Кам'янець-Подільської області). Вироком обласного суду Павлюка М. Ш. засуджено до 12 років позбавлення волі.

Продавець крамниці № 1 Маслівського споживчого товариства Попченко (Старченківський район на Київщині) підвищував ціни на товари, а виручені гроші привласнював. Споживачі написали про це до ПЕРЦЯ. Розслідування, проведені органами прокуратури, підтвердило факти, вказані в листі. Попченко П. С. засуджено до двох років позбавлення волі.

Допоможи розшукати громадянина Заярного Гната Яковича. Головна його прикмета полягає в тому, що він — дуже чадолюбний батечко. Два роки тому він працював інженером на Шпиківському цукрозаводі. Саме тоді, довідавшись, що у нього народився син, він як почав на radoцях стрибати, та так і досі стрибає. Спочатку він стрибнув в Одеську область, потім — у Харківську, далі — в Сумську, а з Сумської полетів у невідомому напрямку. Два роки ганяється за ним виконавчий лист і ніяк не дожене...

Серед твоїх читачів, Перче, обов'язково є люди, які знають місце перебування цього стрибана. Може вони повідомлять тобі його адресу?

На всякий випадок умісти його фото. Карикатуру не малюй, бо на нього й так гидко дивитися.

С. ЮЗВА.

м. Шпиків,
Вінницької області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Завідуючий тваринницькими фермами колгоспу ім. Горького Рехліцький М. П. запровадив нові раціони, за якими худобу годують, коли загадують, а напувають раз на добу.

Голова колгоспу т. Тульчинський хоч не любить читати й писати, так любить списувати. Колишній завідуючий током Козачинський К. Т. розтринькав 500 центнерів картоплі. Що ж зробили? Списали. Через недогляд загинуло 45 ягнят. Списали! Невідомо, де дівається фураж. Списують...

Приїжджав у колгосп завідуючий районним відділом сільськогосподарства т. Рубан, але він нічого не побачив: колгоспне вино дуже вплинуло йому на очі. Порядки у колгоспі йому сподобались. Особливо раціон припав до душі.

Хоч його напоїли тільки раз...

М. КНЯЗЬОВ,
голова ревізкомісії.

Троїцький район,
Одеської області.

У багатьох крамницях споживчої кооперації не дбають про культуру торгівлі. (3 листів до редакції).

Мал. А. ТУРОВСЬКОГО

— Чим це від цукерок тхне?..

— Що значить «тхне»? Пахне найкращим полярним оселедцем!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЯНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Моцубинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

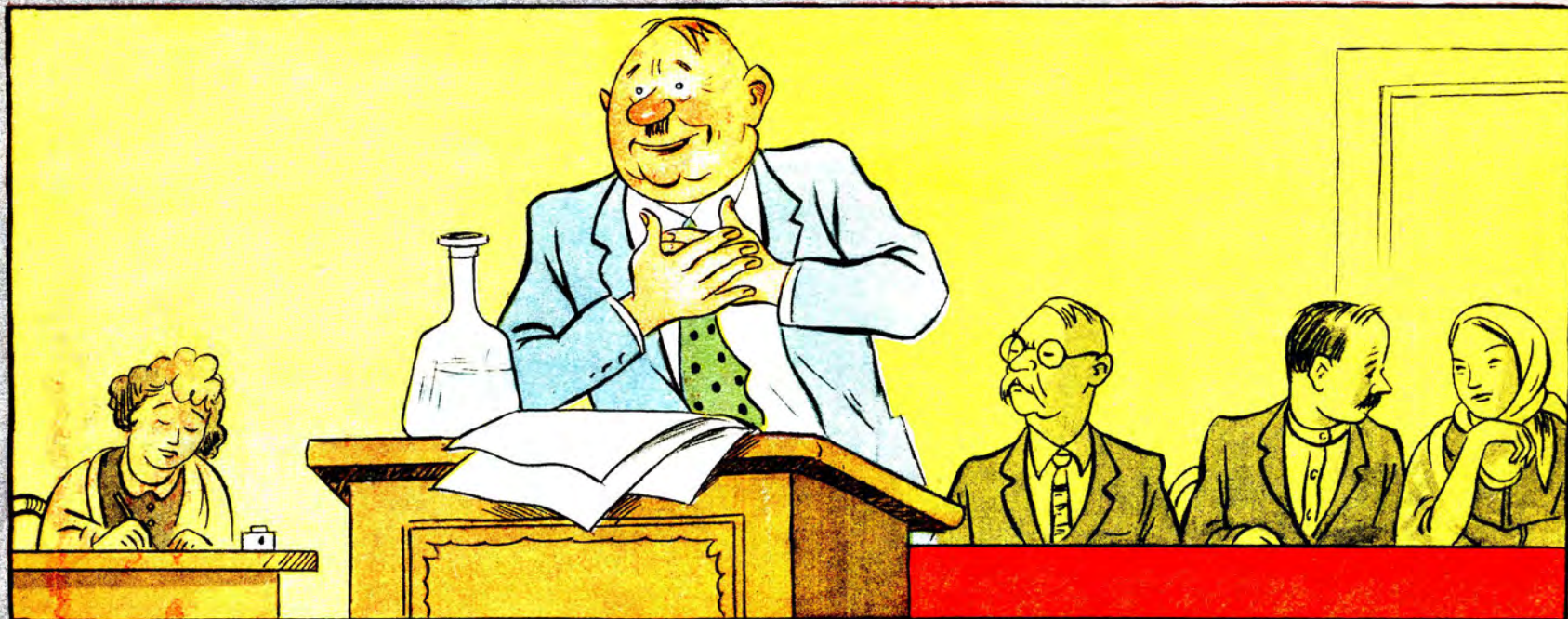
Журнал «Перець» № 3 (254) (на українському мові). Підписано до друку 24.I. 1953 р. Папір 70x108 1/2=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 00902.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 167. Тираж 125.000 прим.

ПРОРАХУВАВСЯ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Під час виборів Яків Васильович Іваненко обіцяв виправдати довір'я своїх виборців.

Коли ж його обрали, діяв за принципом: «Обіцяного три роки ждуть».

Але, як відомо, вибори до місцевих Рад відбуваються через два роки...